

forvejen var sponsorer, og arbejdet fortrinsvis skete ved underhåndshandlinger. Såvel Norge som Finland støttede dog i korte indlæg resolutionen, under henvisning til at plenarforsamlingen burde give den moralske støtte til det arbejde, der skulle finde sted på ICAO-konferencen.

Cuba, der ved tilsvarende afstemning i 1969 havde stemt imod resolutionsforslaget, var mere afdæmpet under indeværende samling, men fremsatte dog sine traditionelle erklæringer om, at flykapring måtte ses i sammenhæng med andre former for „piracy“. Han fremhævede, at en række cubanske fiskerbåde var søgt til USA. De pågældende kaprere var ikke blevet straffet, og der havde ikke fundet tilbagelevering sted. Han gav dog tilsagn om at ville træffe bilaterale aftaler på området. Han erklærede, at Cuba forbeholdt sig ret til at yde politisk asyl. Han ville dog kunne afstå på afstemningen.

Et indirekte forsvar for flykapringer blev fremsat fra Tanzania og Sierra Leone, der, selvom de fordømte flykapringer, udtalte, at disse handlinger var forståelige, da de var foretaget af enkeltpersoner i utålmodighed over uretfærdigheder. Tanzania hævdede, at disse handlinger kunne karakteriseres som „a cry in agony“.

Den forenede arabiske Republiks repræsentant var yderst moderat i sit indlæg og gav meddelelse om, at hans land nu ville ratificere Tokyo-konventionen, og erindrede om, at Den forenede arabiske Republik altid havde bistået passagerer og straks tilbage-sendt fly.

Syrien og Irak erklærede, at de ikke kunne støtte resolutionen, fordi den var så politisk betonet, at den ikke burde behandles indenfor 6. udvalg men henføres til behandling i de politiske komiteer.

Sovjetunionen, der på 24. samling havde afstået på resolutionsudkastet sammen med de fleste andre østlande, var på 25. samling utvivlsomt under indtrykket af stedfundne sovjetiske kapringer positiv for at søge kapringer begrænset. Han plæderede for, at flykapringer burde være en international forbrydelse, der medførte udlevering til det land, der havde størst interesse i afstraffelsen. Efter sovjetisk opfattelse ville dette normalt være indregistreringslandet, med mindre der var tale om egne statsborgere.

USA's repræsentant fremkom med et meget kort indlæg, hvori han gav udtryk for sympati med den sovjetiske repræsentants forslag om udlevering til registreringslandet, men fandt, at sagen burde løses indenfor ICAO.

Colombia's repræsentant gav udtryk for ønsket om, at man foretog drøftelsen uden politiske betragtninger, således at resolutionen kunne vedtages med overvældende flertal. Ville dette ikke være tilfældet, kunne man blive nødt til at iværksætte mere radikale forholdsregler såsom suspension af flytrafik som sanktion mod stater, der tilbageholdt fly og passagerer eller undlod at straffe eller udlevere.

II. Resolutionen.

Resolutionens præambulære del gav ikke anledning til videre drøftelser, idet der var enighed om at fastslå den civile luftfarts betydning som et vigtigt led til fremme og bevarelse af venlige forbindelser mellem stater (præambulære 1), at der var alvorlig grund til bekymring over flykapringer og andre uretmæssige indgreb overfor civil luftfart (præambulære 2), at man måtte erkende, at sådanne handlinger satte passagerers og besætningers liv og sikkerhed på spil og var et indgreb i deres menneskerettigheder (præambulære 3), at den civile luftfart kun kunne fungere rigtigt på betingelser, der garanterede sikkerhed og frihed for luftfarten (præambulære 4), at man støttede den indtrængende erklæring afgivet på ICAO's ekstraordinære samling afholdt i Montreal i juni 1970 (præambulære 5), samt erindrede om den på FN's 24. generalforsamling vedtagne resolution 2551 og sikkerhedsrådets enstemmigt vedtagne resolution på dets 1552. møde (præambulære 6).

I det oprindeligt udarbejdede udkast var der optaget en udtalelse, hvori der blev givet udtryk for anerkendelse af FN's generalsekretærs bistand til frigivelse af passagerer, besætninger og fly. Denne paragraf fandt Den forenede arabiske Republik mindre ønskelig, og forslagsstillerne var enige i, at det med henblik på generalsekretærens eventuelle fremtidige virke var bedre, at den udgik, også fordi hans virksomhed i flere tilfælde havde fundet sted, uden at offentligheden var blevet bekendt hermed, og